

najvišji meri. Česar se jasno zavedamo, to nam je določeno in trdno.

Navedeni zakoni so najvišji v našem mišljenju. Mišljenje samo pa je jako raznovrstno in tudi zapleteno. Koliko predmetov, koliko potij ima, kako se bogati od dné do dné naš spomin! Vendar se ne more resnično mišljenje nikdar izneveriti onim zakonom. Ko bi hoteli modroslovje razložiti vsestransko, morali bi tudi mišljenje razložiti na dolgo in široko. A

v kratkem pregledu najpotrebnejših modroslovnih naukov ne govorimo o tem. In tako izpuščamo skoro vso tisto vedo, ki jo imenujejo logiko. Čeprav je lepa, ne bi mnogo obogatila našega duha za ta namen, za katerega je pisano to delce. Le splošno rečemo, da nas vodi dosledna logika do popolne resnice. Logičnim zakonom smemo zaupati, kakor zaupamo vidu in sluhu.

(Dalje.)

Najdražji zaklad.

Poklical slavní kralj je Aleksander
Apela k sebi, slavnega slikarja.
Pogledal milo ga, on 'bog' človeka
Ter mu govoril láskave besede:
„Ime je tvoje tudi meni znano.
Ti Grécije si prvi živopisec,
Pozván od samih si bogov umétnik.
Ti úmeš bóje v ogenj sam snovati,
Ti znaš življenje vdihniti v podobe,
Da glasno z mólkom govore skrivnostnim.
In čuj! Na dvoru jaz imam devico,
Ki lepše ni ta svet je morda videl.
Beseda je ne more opisáti,
Opeti lira je ne zna pristojno,
Njé kip ostal bi vendar hladen kamen.
A ti bi, morda, ti jedini mogel
Obraza rože in oči plamene,
Nasméhe usten, lás mehkobo svílno,
Vratú belino snežno pogoditi.
Bogato plačam jaz, kar plačam, védi!
Razgrni platno, vzemi kiste, glédi,
Če pogodiš nje lice, dam ti rad
Najdražji, kar jih hrani dvor, zaklad.“

Tedaj zakliče rahlo kralj: „Kampaspa!“
Z rokó odgrne pisano zaveso. —
Ko v jutru zarja, ki nad góro vsplava,
Zardela nežno na zemljó posije,
Kot luna, kadar med borovjem temnim
Čaróbno-svetla v jezero utone,
Kot solnce, ki na nébesnem oboku
Mogočno vstane, vso temò prežene —
Kampaspa mlada stopi pred Apela,
In otemní ga in obsije hkrati,
Da prebledí on h kratí in zardí se. —
Vladar odide nem. Kampaspa sede.
Apel razpróji platno na stojalo,
Prebere mehke kiste rok drhtečih,
S sodečim duhom vrsto bój pregleda,
Razdaljo zméri médnjo in med sabo,
V desnico spretno vzame dróben čopič,
Zamakne v njó se — roka pa njegova
Odmrje delu, misel vsemu svetu. — —

Le nékaj časa — in v globino srca
Podoba njé se živo mu zazrca,
Razplamení mu ogenj zlatočist —
Apel se vzdrami in zastavi kist.

Na zlatem vozu hitro se prepelje
Nebeško solnce stokrat preko zémlje,
Apel pozove kralja Aleksandra.
Pred njim odkrije sliko na stojalu.
Kot pod grobovi — zdajci vse zamolkne,
Srcé zakuje v dvojih prsih huje.
Kampaspa čarni pogled k tlóm povese,
In Aleksander gleda . . . Njêga lice
Objame čuden svit — pred sliko zdrzne,
K Apelu stopi, reče mu razburjen:
„Kaj hočeš zdaj od mene, káj, govóri!
Zaklad najdražji, kar jih dvor premore,
Poslušaj, tvoj je, tvoj je, pri bogovih.“
Apel odvrne: „Pri nesmrtnem Divu
Klečé te prosim, divni Aleksander,
Zaklad najdražji dáj mi, dáj — Kampaspo!“
Kot pod grobovi — zdajci vse zamolkne,
Srcé zakuje v dvojih prsih huje,
Kampaspa čarni pogled h kralju dvigne.
A kralj Apelu: „Ž njo naj bi te združil?
Ž njó tebe? Ali si premislil prošnjo?
Mar veš, da sem za dnevi dneve čakal,
Kdaj iz nebes mi stopi bog kateri
In jo zasnuhi z mednimi slovesi,
Odvéde v dvore neminljive sreče,
Tja, kjer lepota njé ima izvirek?“
Apel vzravna se, mirno stopi k sliki,
Da bi napeto platno v zvitek zgánil,
A kralj tedaj ga oberoč ustavi:
„O čakaj, čakaj in poslušaj dalje,
Kaj Aleksander tebi zdaj poreče!
Pogodil si, kot nihče, nje obličje,
Apel, duh višji v tvoji glavi seva.
Bogovom samim bi se lahko družil,
Kampaspo torej s sliko si zaslužil.
Kar sem obljubil, to naj, bog, storim:
Zaklad najdražji tvoj je — pojdi ž njim!“

Anton Medved.